

MI

Egyel több teríték, egyel kevesebb élet.
Fotók elpakolva. Hordja szét magát a mondat-
ból hiányzó szó, ami házad lerombolta.
Be kéne tiltani, hogy legyen súlya.

Átvonulni készült, mégis itt, a semmi közepén
telepedett meg, belőle élt a se ország, se faj,
hasadt, és ami szétesett, nem áll össze újra,
de fennakad torkon, lélegző rostán.

Mert ez a kenyérünk, ez a forró föld-
be temetett búza, beleremeg a kéz, bele-
szakad az őszinték húsa. A felhők elvonulnak
hisztériázva, és viszik magukkal lányod-fiad.

Hallgatjuk, ahogy az igazság árát mérik
gabonában, és hivatkozva ránk hamisítanak
számokat. Van rá idő, van idő a hallgatásra.

De én a pusztára gondolok, a holdkóros esőre,
egy kimért erővel fejbe fűrődő kőre.
Hopadt arcokba hull a hamuszürke bánat.